

„OMA RAHU MA ANNAN TEILE.”

Joh. 14,27.

Meie Aeg

KRISTLIK BÜLLETÄÄN

NR. 4 (10)

1990

2. AASTAKÄIK

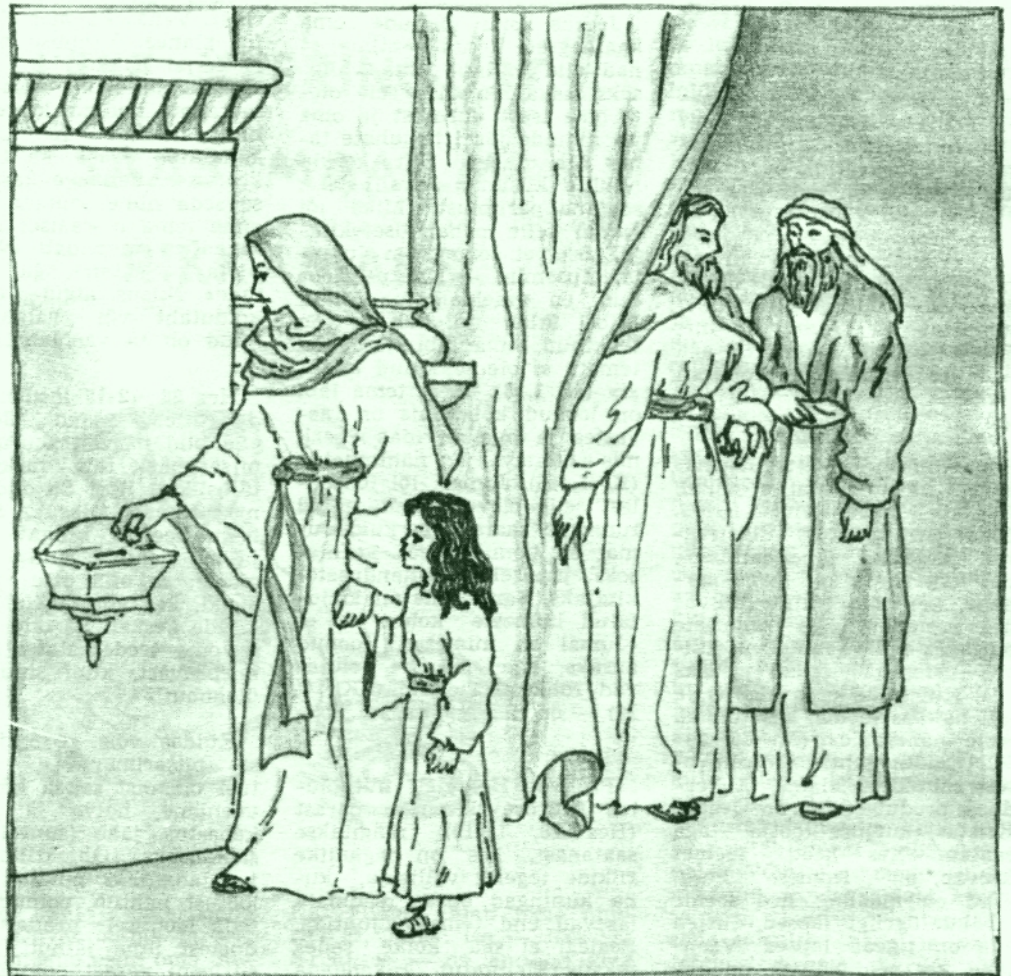
«Selleks, et tõde leida, peab meil olema siiras soov tõde teada saada ning meie süda peab olema valmis sellele kuuletuma.

Kõik, kes selles vaimus asuvad Piiblit uurima, leiavad piisavalt tõendeid selle kohta, et see on Jumala Sõna ja õpivad aru saama Piibli tõdedest nii, et neile selgineb lunastuse tee. Kristus on õelnud: «Kui keegi tahab teha Tema tahtmist, see tunneb, kas see õpetus on Jumalast» (Jh 7, 17).

Selle asemel, et teha küsitavaks ja otsida puudusi asjade juures, mida sa ei mõista, pane tähele valgust, mis sulle juba paistab ja sa saad suuremat valgust. Kristuse armu läbi täida iga kohustus, mis on sulle juba selgunud ning sa suudad mõista ja täita ka need kohustused, milles sa praegu veel kahtled.

Üks tõend on kättesaadav kõigile, nii kõrgelt haritule kui väikseima haridusega inimesele. See on kogemuste tõend. Jumal kutsub meid üles proovima Tema sõna paikapidavust, Tema töotuste kindlust meiegi suhtes... Tema töotused täituvad. Need pole kunagi pettumust valmistanud ja need ei valmista seda iialgi. Kui me saame ligemale Jeesusele ja tunneme rõõmu Tema armastuse täiusest, siis kaob meie kahtlus ja pimedus Tema läheduse säras.

Me suudame mõista Tema käitumist meiega ja Teda ajendavaid motive sel määral, et leiame piiritu armastuse ja armu, mis on ühendatud lõpmatu väega. Me suudame mõista Tema eesmärke sel määral, mil määral meile on heaks neid mõista; ja selles, mida me ei suuda mõista, peame me usaldama kätt, mis on kõikvõimas ja südant, mis on täidetud armastusega.

... me pole kunagi liiga vaesed, et avada oma süda Jumalale ja kaasinimestele ...

Vt. lk. 3

Kui me uurime Pühakirja, peaksime palvetama, et Jumala Püha Vaim valgustaks meie jaoks Sõna nii, et me võiksime näha ja hinnata selles peituvaid varandusi.»

EGW

KÄESOLEVAS NUMBRIS:

Kust on tulnud kõik halb?
Lese veeringust maailm rikkamaks
Vere toiduks tarvitamisest
Kimbuke tänu

Sellise küsimuse esitab nii mõnigi inimene, kui ta on kuulnud Jumala headusest, võrratust tarkusest ja kõikvõimsusest. Tõepoolest, kust?

Püüame Piibli abiga leida vastuse.

Kui Jumal vaatles oma loomistöö tulemusi, leidis Ta, et kõik oli väga hea (1. Ms 1, 31). Kindlasti Ta ei eksinud. Piibel kinnitab, et Jumala «töö on täiuslik» (5. Ms 32, 4). Mis puutub aga loodusesse meie ümber, siis on täiesti ilmne, et kõik pole kaugeltki enam nii hea, nagu oli vahetult pärast loomist. Jumal teatas juba Aadamale, et tema üleastumise tõttu lasub looduselgi needus (1. Ms 3, 17).

Miks astus esimene inimene Looja korraldustest üle? Miks on parimaski inimeses kasvõi kübekegi halba? Mõnes inimeses on seda aga kuhutavalt palju. Miks pidi Jumala prohvet omal ajal ütleva: «Parim neist on nagu kibuvits, ausaim nagu okkiline aed» (Mik 7, 4)? Piibel tunnistab, et «Jumal on inimesed loonud ausaks, aga nad ise leiutavad rohkesti riukaid» (Kg 7, 29). Miks on see nii?

Maailmas on tegutemas kaks vastandlikku jõudu. Üks teeb head, teine halba. Seda paratamatust illustreerib järgmine tähendamissõna: «Taevariik on mehe sarnane, kes oma põllule külvas hea seemne! Aga inimeste magades tuli vaenlane ja külvas lusted nisu sekka ja läks ära. Kui nüüd oras kasvas ja vilja hakkas looma, siis tuli kaluste nähtavale» (Mt 13, 24-26). Öeldut lahti mõtestavatest salmidest leiame, et headuse produtseerija on Jeesus Kristus, kurjuse tootja aga saatan: «Kes head seemet külvas, on Inimese Poeg. Põid on maailm; hea seeme on kuningriigi lapsed, lusted aga on tigeid lapsed. Vaenlane, kes neid külvas, on kurat» (Mt 13, 37, 38).

Ilmutuseraamatust loeme lisaks: «Ja suur lohe, see vana madu, keda hüütakse Kuradiks ja Saatanaks, kes eksitab kogu maailma, visati maa peale, ja tema inglid visati välja ühes temaga» (Ilm 12, 9). Tema oli esimese inimpaari eksitaja. Tema on ka kõikide inimeste kurjale ahvatleja.

Jumal lõi inimese vaba tahtega olevuseks, tegi talle teatavaks õnneliku elu tingimused, hoiatas vale valiku eest ja jättis talle võimaluse valida. Kui kurb, et Eeva uskus eksitajat rohkem kui

Kust on tulnud KÕIK HALB?

Jumalat! Kui kurb, et Aadam tegi vale valiku, millega ta avas tee kõikidele järgnevatele pattudele, mida inimkond eales teinud on ja veelgi teeb!

Jeesus pidi paljude oma kaasaegsete kohta nentima, et nad olid valinud oma vaimseks isaks kuradi: «Teie olete oma isast kuradist ja oma isa himude järgi te tahate teha» (Jh 8, 44). Siit kerkib huulile küsimus kuradi ehk saatanana päritolust. Miks lõi Jumal selle pahandusetekitaja? See, et temagi on Jumala, täpsemini — Kristuse loodud, on vaieldamatu tõsiasi. Piibel ütleb ju: «Kõik on tekkinud tema läbi, ja ilma temata ei ole tekkinud midagi» (Jh 1, 3). «Sest tema läbi on loodud kõik, mis on aevastes ja mis on maa peal, mis nähtav ja nähtamatu» (Kl 1, 16). Jumal lõi tõepoolest selle olevuse, keda nüüd tunneme saatanana, kuid Jumal ei loonud teda vaenlaseks, patuseks, pahandusetekitajaks. Sama, mis on kirjutatud inimeste kohta — et «Jumal on inimesed loonud ausaks, aga nad ise leiutavad rohkesti riukaid» (Kg 7, 29) — on maksev temagi kohta.

Prohvet Hesekieli nutulaulus Tüürose kuninga pärast (Hes 28, 11-19) räägitakse saatanast, kes on paganlike riikide tegelik valitseja, kuna kuningad enese teadmata lasevad end temast juhtida. Pealegi ei saa kõike selles tekstis kirjutatud rakendada

inimese kohta. Sama võib öelda Jesaja 14. peatüki pilkelaulu kohta Paabeli kuningast. Seal nimetatakse kuningat, kes sümboliseerib saatanat, helkjaks koidutäheks, ladinakeelses piiblitõlkes «luciferiks». Vanas Roomas oli Lucifer planeet Veenuse nimetus. Keskajal hakati Jes 14, 12 aiusel nimetama Luciferiks saatanat. Ladina keelest on nimi Lucifer (e. Lutsifer) kandunud edasi ka teistesse keeltesse. Eelkõige kasutatakse seda nime saatanat kohta enne tema moraalselt langust. «Lucifer» tähendab «valgusetooja», «Saatan» aga «vaenlane». Niisiis, algul oli ta koidutäht või valgusetooja, nüüd on ta vaenlane.

Hes 28, 12-15 loeme: «Nõnda ütleb Issand Jehoova: «Sa olid nagu eeskujulikkuse pitsirimärk täis tarkust ja täiuslikult ilus! Sa olid Eedenis, Jumala aias... Sa olid nagu keerub, hiilgav kaitsja, ja ma panin sind pühale mäele; sa olid otse jumalilik olend, kes võis käia tuliste kivide keskel! Sa olid laitmatu oma teedel alates su loomispäevast, kuni sinus leiti ülekohtu!»

Kuidas võis «eeskujulikkuse pitsirimärgist», laitmatust olendist saada kõige hea vaenlane, halva ja kurjuse kehastus, jääb (suurelt osalt) saladuseks. Objektivne põhjus languseks puudus. Nagu loetust nähtub, polnud Jumal teda loomisel headest omadustest ilma jätnud. Ka positsiooni pärast polnud põh-

just nuriseda. Ilmselt leidis Lutsifer just oma suursugususest ajendi eneseimetluseks, mis saigi talle saatuslikuks. «Su ilu tõttu läks su süda ülebeaks, oma hiilguse pärast sa kaotasid tarkuse» (Hes 28, 17). Eneseimetlusele lisandus uhkus ja enesearmastus. Selliste hukutavate pahede hellitamine viib kergesti aahnuse, kadeduse ja muude pahedeni. «Kuidas sa ometi oled, helkjaks koidutäht, alla langenud taevast... Sina mõtlesid oma südames: «Minna tõusen taevasse, kõrgemale Jumala tähtedest ma tõstan oma aujärje... ma teen ennast Kõigekõrgema sarnaseks!»» (Jes 14, 12-14).

Ilm 12, 10 leiame, et Lutsifer ihaldas eriliseit seda positsiooni, mis oli Kristusel enne inimeseks saamist. Siin öeldakse, et nüüd, kus saatan on taevast kõrvaldatud, «on õnnistus ja vägi ja kuninglik valitsus saanud meie Jumala ja meelevald tema Kristuse kätte.» Ihaldanuks ta Jumala sarnasust iseloomu poolest, olnuks kõik hästi. «Jumal on armastus...» (1. Jh 4, 8) ja temagi võinuks olla armastusväärne, armastav, vajaduse korral ennastsalgav olevus. Aga ei, ta soovis Jumalale osutatava austuse sarnast austust, positsiooni, kuid mitte iseloomu.

Jumal lõi ta pühaks ingliseks, tema aga muutus vaenlaseks. Vähe sellest, ta tõstis taevast mässu Jumala valitsuse vastu ja eksitas kolmandiku ingleist (Ilm 12, 3, 4, 7-9). Jumal ei hakanud teda, vaid saatis asumisele juba langenud planeet Maale. Ja nii ta siin tegutseb. Ta jätkab oma eksitustööd üha intensiivsemalt, kasutades selles edukalt tema poolele üle läinud ingliseid, keda nimetatakse ka kurjadeks vaimeudeks, samuti tema poolt eksitatud inimesi. Ta ei ole muinasjutude Vanapagana taoline tobuks, keda Kaval-Antsu taolised inimesed suudaksid üle trumbata. Ta on ingel, moraalselt langenud, kuid meie mõistes üleloomulike võimetega olevus. Ta on võimeline end inimestele näitama kellena tahes, kuid ta on ingel.

Vaatamata kõigele on ta võidetud vaenlane! Ta ei suutnud Jeesust, kes inimesena inimeste keskel elas, võita, patule ahvatleja. Niisamuti ei suuda ta meidki, kui me valime alati Jeesusega olla.

ISELOOMU ILMUTAVAD MITTE JUHUSLIKUD HEAD TEOD VÕI JUHUSLIKUD HALVAD TEOD, VAID HARJUMUSPÄRASTE SÕNADE JA TEGUDE SUUND.

Elame väga ebakindlas ja vastuolulises maailmas. Sageli mõtleme murega homsele päevale. Õeldus ei ole ju meie jaoks midagi uut, kuid erutav on just see, millele mõeldakse ja loodetakse ühiskonna kriisisituatsioonis. Vaatamata paljudele kitsaskohtadele mõeldakse üha enam materiaalsele hüvedele. Jõukuse kontseptsioonist on saanud elu mõte ja eesmärk omaette. Oleme küll tähtsustanud palju jalgade alla talutatud väärtused, nagu kodu, inimene, vaimsus jms., kuid argielus jäävad aated tahaplaanile ning mõtleme rohkem sidemetele, võimalustele, tutvustele — ühesõnaga kõigele sellele, mis aitab meil unelmaid küllusemaailmast reaalsuseks muuta.

Soovin teid kutsuda kaasa elama ja mõtlema ühele südantliigutavale läbielule, mis leidis aset Jeesuse-aegses Jeruusalemma templis. «Ja kui Jeesus ohvirahakirstu lähedal istus, vaatas ta, kuidas rahvas ohviraha kirstu pani. Ja paljud rikkad panid sinna palju. Siis tuli üks vaene lesknaine ja pani sisse kaks leptonit, see on üks veering. Ja ta kutsus oma jüngrid enese juurde ning ütles neile: «Tõesti, ma ütlen teile, see vaene lesk pani rohkem ohvirahakirstu kui kõik, kes panid! Sest need kõik panid oma küllusest, ent tema pani oma vaesusest kõik, mis tal oli, kogu oma elatise!» Mrk 12, 41-44.

Hämmastav on Jeesuse suhtumine maistesse suurustesse ja väärtustesse. Samal ajal, kui inimesed vaatasid imestustuse ja aukartusega rikkaid annetajaid, kes kõlistasid oma rahaga kaua ja tähelepanu nõudvalt, osutas Jeesus tähelepanu ühele vaesele lesknaisele, keda saatsid lähedalseisjate põglikud, paremal juhul haletsevad pilgud.

Ta tuli, vaikselt, ringi vaatamata, hoides niiskes pihus paari viimast münti. Kõlas kaks tumedat kõlksatust ning tähelepanu äratamata, nagu ta oli tulnud, kadus naise tüme kogu sammastiku vahele. Kuid ta jõudis kuulda veel läheduses viibinud mehe õrnusest helisevaid sõnu, mis täitsid ühe hetkega lese südametähti mingi imelise valguse ja õnnega. «See vaene lesk pani rohkem ohvirahakirstu kui kõik, kes panid.»

Jah, esimesel pilgul tunduvad Jeesuse sõnad vastukäivatenäolise. Pole kahtlust, naine tegi oma parima, aga ei saa ju ometi arvestamata jätta matemaatilist reaalsust. Lepton oli toona väikseim ringlus olev vaskmünt, võrreldav ehk Ühendriikide sendiga. Nii mõnigi võib küsida, kuidas on võimalik, et kaks leptonit on rohkem kui palju dinaare

või kas senti saab kõrvutada sadade dollaritega? Kuid ärge unustagem — inimest ja inimesele kingitud elu ei saa võrrelda sentide ega isegi mitte dollaritega. Tundmatu isikuna ajalukku läinud lese armastuse tegu oli võrreldamatult suurem rahast. Jeesuse sõnad on osutunud õigeks. Lese kaks leptonit on andnud aegade jooksul maailmale rohkem kui rikaste rikkus.

Ohvrit ei ole võimalik hinnata materiaalses maailmas käibel olevate kriteeriumidega. Kuid samas tuleb tõdeda sedagi, et iga annetus, ükskõik kui heal eesmärgil antud, ei ole veel ohver. Mulle tundub, et ohver on rohkem

oma religioonis peaaegu alati välist efekti rõhutasid, aga ligimesest külma mõõda läksid: «Ent minge ja õppige, mis see on: Ma tahan halastust ja mitte ohvrit...» (Mt 9, 13). Tähtis ei ole see, kui palju keegi annab; vaid kuidas keegi seda teeb.

Veel üks ohvriga seonduv aspekt. Sageli kaldutakse arvama, et Jumalat on ohvriga võimalik lepitada või veenda.

...Mitte ainult leivast...

LESE VEERINGUST SAAB MAAILM RIKKAMAKS

hingeline, kui materiaalne väärtus. Ohver ei ole ju see, kui me anname pisut oma ülejääkidest teistele. Ohver on see, kui loobume millestki, mida oleks meile endale väga vaja olnud. Sellist sammu ei suuda me teha külma südamega.

Õeldakse, et inimene on nii rikas, kui palju ta suudab anda. Apostel Paulus ütleb: «Õndsam on anda kui võtta.» Andmine ei rikkasta ainult saajat, vaid veelgi rohkem andjat, juhul kui andmisega ühenduses on osavõtlik, kaastundlik ja soe süda. Rääkides ohvrist, võib veendunult väita, et Jumal hindab tähtsaimaks hingelisi väärtusi. Jeesus ütles toonastele rahva vaimulikele juhtidele, kes

Kas Jumal vajab meie ohvrit? Ei, Jumal ise — Jeesuses Kristuses — on andnud kõik inimese õnneks ning patust ja selle tagajärgedest päästmiseks. Apostel Paulus kirjutab korintlastele: «Sest te tunnete meie Issanda Jeesuse

Kristuse armu, et Tema, kuigi Ta oli rikas, sai vaeseks meie pärast, et teie Tema vaesusest saaksite rikkaks.» (2. Kr 8, 9). Kristus tuli siia maailma andma ja jagama. Ta ei tulnud selleks, et vastu võtta ohvrit inimestelt, vaid selleks, et anda ise ennast ohvriks — mitte ainult sõprade, vaid ka vaenlaste eest, kelle hulgas olen tundnud ennastki olevat.

Oleks rumal mõelda, et materiaalsed annid või mis tahes välised teod võiksid olla lepituseks Jumala ees. Ja ometi ootab Jumal inimeselt midagi. «Ons Jehooval hea meel põletus- ja tapaohvreist samuti kui Jehoova hääle kuulda võtmisest? Vaata, sõnakuulmine on parem kui tapaohver, tähelepanu parem kui jäärade rasv!» (1. Sm 15, 22). Jumal ootab meilt vastuarmastust, mis väljendub meie hoiakus Jumala sõnasse ja tahtesse. Jeesus ei rahuldu sellega, et taastada meie religiooni väline vorm, vaid Ta soovib meis üles ehitada Jumala kuju ja iseloomu.

Üks koguduse vana õde käis igal päeval naabruses hooldamas üht väga haiget naist. Tema tulek tõi haigele päikesepaistet, julgustust ja uut lootust. Mõnikord tundis õde ennastki väga väsinuna, ka tema tervis polnud alati kiita. Meeleldi oleks ta vahel koju jäänud, kuid kaastunne sundis teda alati jõudu kokku võtma. Ühel päeval ütles haige naine: «Tead, ma nägin täna unes Jeesust. Ma ei võinud eksida, see oli Tema kuju, riietus, kätehaavad, aga nagu oli sinu oma.»

Austatud lugeja, kelle kuju paistab sinust ümbruskonnale? Võib-olla oled sinagi mõelnud, kuidas aidata kaasinimesi, kuidas leevendada selle maailma häda ja valu. Mõttele lesknaise ohvrile! Me pole kunagi liiga vaesed, et avada oma süda Jumalale ja kaasinimestele.

TONU JUGAR

JUMAL HOOLITSEB MEIE VAJADUSTE

EEST, KUID EI TÄIDA ALATI KÕIKI MEIE

SOOVE.

MIDAGI ON TEOKSIL

Meie aja maailm näib eriliselt armastavat tavatut; rahvahulki kütkestab tundmatu ja põnev, janunetakse erutuse järele. Teisest küljest otsime neis «nähtamatu maailmaga sidet omavates» asjades vahel lihtsalt lõõgastust igapäevases pinguldunud elust, otsime pidet ja abi ega kaalutle enda jaoks enamasti kuigi palju edasi.

Meie põlvkond kõneleb julgesti Jumalast, kuid Jumal ei ole meile enam autoriteediks selle sõna parimas ja sügavaimas tähenduses. Tajume ka vastaspooluse olemasolu vältimatust, ent kurjuski ei ole meie jaoks enam midagi lõpuni halba. Oleme sealmaal, et Kristust ja Kuradit tunnistades ei anna me enesele sageli aru nende jõudude konkreetisusest ja veelgi enam — lepitamatust vastuolust. Võitlus aga, mis käib siin maal vastuhaku esile tulekust alates, puudutab igat inimest ning nõuab tahes-tahtmata valikut. Jumala plaan inimesega on

tõsta teda tagasi sellesse ülevasse moraalsesse, füüsilisse ja vaimsesse seisundisse, kus inimene oli enne seda, kui ta ühines saatana vastuhakus. Saatana plaan on hävitada, hävitada, hävitada, et teha tühjaks Jumala plaan inimese suhtes, et teha Jumalale nii palju haiget kui võimalik. Selle eesmärgi nimel ei vali saatana vahendeid. Tema tegevus on äärmiselt riikalik.

Me peame arvestama tõsi-asjaga, et saatana on võimeline muundama end kelleks tahes, ka valguseingliks endaks (2. Kr 11, 14), et ta teeb imesid, kutsub esile väga erilisi nähtusi, tuldku taevast, nagu ütleb Ilm 13, 13. Ta võib tsiteerida osavalt Piibli tekste ja palju muud säärast.

Me peame arvestama tõsi-asjaga, et nähtamatu maailma tegelasteks ei ole nn. inimeste hinged teiselt poolt hauda. Piibel ei tunne õpetust surematust hingest ja teadvustatud olekust surmas, kuigi seda on tahetud sealt välja lu-

geda. Üleloomulike nähtuste taga on kas Jumal ja Tema inglid või saatana ja tema deemonid, kui tegemist on tõepoolest üleloomuliku nähtusega.

Kuidas teada? Mõned napid juhtnöörid, mida annab Piibel: «Ära õpi tegema pagana-rahvaste jäledusi! Ärgu leidugu su keskel ennustajat, pilvest-lausujat, märkide seletajat ega nõida, ei manajat, vaimude ja tarkade küsitelijat ega surnutelt nõu otsijat. Sest igaüks, kes seda teeb, on Jumalale jäle!» (5. Ms 18, 9-). «Kui su keskel tõuseb prohvet või unenägi ja ta lubab sulle tunnustähe või imeteo ja see... imetegu sünnib, millest ta sulle rääkis, üteldes «Käigem teiste jumalate järel, keda sa ei ole tunnud, ja teenige neid!» siis ära kuula selle prohveti või unenägi sõnu... sest ta on käskinud taganeda... Jumalast, kes on lunastanud sind...» (5. Ms 13, 2-). «Ärge pöörduge vaimudega ühenduses olijate ega

nõidade poole, ärge otsige neid» (3. Ms 19, 31).

Võime olla kindlad: Jumal ei kasuta tänapäeval selliseid ühendusepidamise kanaleid, mis olid talle vastuvõetamatud tollal. Jumal ei muuda meelt. Jumal ei manipuleeri inimesega. Ta ei «efektitse». Ta ei halva kunagi inimese mõistust, tahet ja südame-tunnistust.

Nagu tõesime, kõneleb Piibel suurest hulgast inimsilmale nähtamatuteks jäävatest mõistusega olevustest, kelle asukoht saatana mässus kindlaks jäämisest alates on see Maa, ning kes on suutelisid — kui inimene oma hoiaku ja suundumustega selleks loa annab — manipuleerima inimese mõistusega, kutsuma esile transiseisundit jms. Probleem ei seisne selles, kas üks või teine üleloomulik ilming on reaalselt olemas või mitte, vaid selles, et midagi, mis haarab inimmeeli, on teoksil.

ARMASTAN SIND

Me kõik soovime kuulda sõnu, mis väljendavad armastust, heameelt meie pärast, tunnustust ja julgust. Samavõrra tuleb meil endal öelda neid sõnu oma pereliikmetele, eriti aga abikaasale. Selleks on isegi kaks põhjust.

Esiteks: meie sõnad kõnelevad meie lähedastele meie tunnetest. Kui sa ei kõnele abikaasale oma tunnetest tema vastu, sunnid sa teda pidevalt mõistatama, mis sinu südames toimub. Kui sa ise ei räägi, tuleb temal otsustada sinu mõtete ja tunnete üle sinu tegusid ja käitumist jälgides. See on raske. Mitte keegi ei oska lugeda su mõtteid, ka mitte sinu enda abikaasa.

Teiseks: meie eneste pärast on vajalik väljendada oma armastust ning kõnelda varjatumatest mõtetest ja helledest tunnetest. Kõik see mõjutab meie isiksust tervikuna.

Tunnete väljendamise oskuse oleneb osalt ka kasvatusel. Ühes peres väljendatakse oma tundeid iseenesestmõistetavamalt kui teises. Kui sulle tundub raskena lausuda lembesõnu abikaasale «silmast silma», tee seda kaudseid teid pidi. Peaasi, et tunnista, kui palju ta sulle tähendab, ikkagi ka sõnades.

Otsi rahulik paik ja kirjuta oma abikaasale armastus-

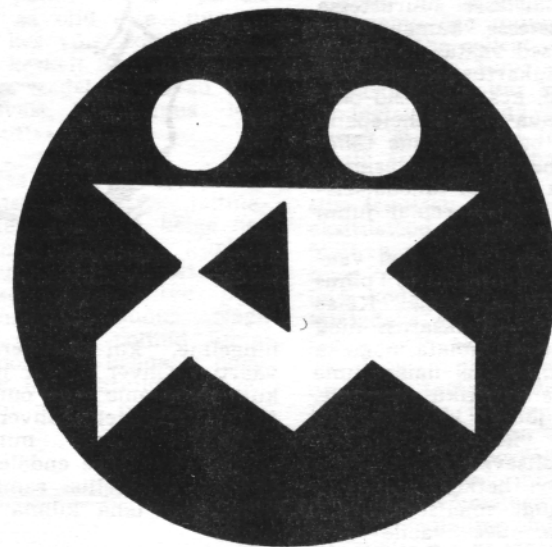
kiri. Kirjuta, et sa ei suuda öelda seda häälega, kuid soovid, et ta ikkagi teaks, et...

Võid salvestada oma sõnad magnetofonilindile.

Jäta talle paberilehekesi armastust väljendavate sõnumitega. Kui tuleb puudu sõnadest, kasuta sümbolide, näiteks südant, «armastusvõrrandit» või kasvõi kriipsu-jukusid nagu kunagi kooliajal, kui olid armunud. Kui paned abikaasale kaasa lõunaleiba, lisa pakikesse väike armastussõnum. Poeta sedelike kallite sõnadega reisi-kotti abikaasa riiete vahele jpm. Võid alustada sellist mängu ilma midagi seletamata. Su abikaasa tuleb sellega kindlasti kaasa. Need mõned sõnad võivad aga suuresti kasvatada abieluõnne.

Osta oma abikaasale kaardike peale trükitud sooja tervitussõnaga või tee kaart ise. Osta väike kingitus, midagi armsalt lihtsat, mis kuigi palju kulu ei võta — olgu või üks õis, üks õun või mingi tilluke ese.

Kirjuta armastusluuletus. Ära muretse, kui rütm või riim tuleb konarlik. Kirjuta oma tunnetest ja nii nagu sina seda oskad, või anna talle oma käega ümber kirjutatud tuntud luuletaja lembevärsid.

PERENURK

Abikaasa ootab armastust ja kiindumust väljendavaid sõnu. Sa ei tohi lasta tal nõrkeda nälgjast armastuse järele. See, mis kujul sa oma tundeid sõnadesse paned, pole oluline. Oluline on, et sa seda teed.

Üks naine küsis oma mehele: «Kas sa armastad mind?» Mees vastas: «Ma ju ütlesin, et ma sind armastan, siis, kui me abiellusime. Kui ma kunagi oma meelt peaksin muutma, teatan sulle.» Ärge võtke temast eeskujut.

«Ja Jehoova Jumal keelas inimest ja ütles: «Kõigist aia puudest võid sa küll süüa, aga hea ja kurja tundmise puust sa ei tohi süüa, sest päeval, mil sa sellest sööd, pead sa surma surema!» 1. Ms 2, 16-17. See teadanne on justkui ebakõla muidu nii rõõmsas loomisaruandes. Oli see vabaduse piir või hoopis piiramatu vabadus? Eeldan pigem viimast, sest inimesel oli ju võimalus keelatud teha; Jumal ei teinud kõnealusele puule läbitungimatut tara ega kuplit ümber.

On selge, et Jumal läks inimest vabaks luues välja riskile. Kuid ilmselt ei olegi siin teist lahendust, sest vabadusega seondub lahutamatu vastutus. Jumal võttis meid sellisteks luues endale vastutuse — vastutuse leida väljapääs ka siis, kui inimene oma vabadust väärarvitab.

Jumala sarnaseks loodud vabade ja valikuvõimeliste olevustena kanname meie samuti vastutust. Jumal soovib, et Tema poolt sellise iseseisvusega varustatud inimene õpiks vajalikul määral tajuma seoseid põhjuste ja tagajärgede vahel. «Ma olen pannud su ette elu ja surma, õnnistuse ja needuse,» ütleb Jumal. «Vali nüüd elu, et sina ja su sugu võiksite elada! Heitke eneste pealt ära kõik oma üleastumised, miska te olete üle astunud... sest mul ei ole head meelt surija surmast, ütleb Issand Jehoova! Seepärast pöörduge ja elage!» 5. Ms 30, 19; Hes 18, 31. 32. Oleme oma valikuvabaduse kasutamiseks ise oma õnne sepad, ja seda põhimõttel, et Tema on omalt poolt meie õnneks loomise ja lunastuse läbi kõik sajabrotsendilisel teinud.

Tõeline õnn on võimalik siis, kui ka teised on õnnelikud. See omakorda tingib vastutuse, et meie «õnn ja vabadus» ei ahistaks teisi. Inimest stimuleerib tihti võimu poole pürgima igatsus tunda end olukorra peremehena, kelle vabaduse kammitsesajaid oleks ülalpool võimalikult vähe ja lõpuks üldse mitte. Eeldatakse suuremat vabadust ja väiksemat aruandmiskohustust. Tõsiasi on, et kõrgemale jõudes vabadused pahatihti ahenevad, vastutus aga suureneb.

Jumalat ei ole keegi suuteline ahistama, ometi ilmutas Looja äärmist vastutustunnet. Kui Tema valitsemispõhimõtted kahtluse alla seati, ei lahendanud Ta asja «taevaste tankidega», vaid tuli ise. «Olgu teil samasugune meel, mis oli ka Kristusel Jeesusel,» kirjutab apostel Paulus, «kes, kuigi ta oli Jumala nägu, ei arvanud saagiks olla Jumalaga ühesugune, vaid loobus iseenese olust ning võttis orja näo, saades

inimese sarnaseks; ja ta leiti välimusest inimesena; ta andas iseennast, saades sõna-kuulelikuks surmani, pealegi ristisurmani. Sellepärast ongi Jumal tema ülendanud kõrgele ja andnud temale nime üle kõigi nimede...» Fl 2, 5-11.

kallal nii kurjasti, et ühel hetkel oleks ta seisukorras, mil Jumalaga suhtlemine osutub võimatuks. Olles end vabatahtlikult hävitanud, jätab inimene ka oma lähedased ilma paljust heast ja ilusast, mida hea tervise ja võimete säilitamise juures oleks saa-

ke peavad!» 2. Ms 20, 5. 6. Mõistkem, et Jumal osutab siin taas põhjuste ja tagajärgede seostele. Olles müünud oma vabaduse ühe või teise ebajumala teenistusse, müüvad vanemad selle teenistusse ka lapsed, kes neist sõltuvad. Lisaks väärare eeskujule on siin jutt ka pärikkuse seadusest, mis halva teenistusse rakendatuna saab needuse kandjaks.

Võiksime seda loetelu paljuga jätkata.

Ometi ei ole vastutuse pärast iial põhjust tunda Jumala ees kabuhirnu, sest Jumal ei nõua vastutust teadmatuse eest, kui teadmatust pole tahtlik. Mõnigi väldib teadmist sellega kaasneva vastutuse pärast. Jeesus sõnas: «...tõde teeb teid vabaks» Jh 8, 32, «Mu rahvas hukkab tarkuse puudusel» Hos 4, 6.

Saatanal on algusest peale õnnestunud kristlusesse juurutada arusaamatuid rituaale, tseremooniaid, traditsioone ja kombeid, mis ei aita, vaid segavad inimese suhteid Jumalaga, muudavad religiooni müstiliseks. Ainult Piibli tõde saab vabastada sellisest ballastist. Jumal soovib, et inimene teaks, kellesse ta usub, mida ta usub ja miks ta usub. Jumal soovib, et inimene tunneks Jumala lunastusplaani inimese päästmiseks, et teha teadlikku koostööd oma Päästjaga. Jumala käskude-keeldude info toob küll vastutuse, kuid on eelkõige tõde, mis võimaldab taotleda õiget vabanemist. «Teades, et teid ei ole kaduvaga, hõbeda või kullaga lunastatud teie tühiseist esivanemalt päritud eluviisidest, vaid Kristuse kui veatu ja laitmatu talle kalli verega» 1. Pt 1, 18, 19. Tema isikuga tutvumine muudab kogu asja.

Tõelisest vabadusest saab kõnelda vaid inimese puhul, kes tunnetab täiesti oma vastutust ja missiooni. Jumalas vaba inimese vastutustunne rajaneb armastusel.

REIN KÄSK

VABADUS JA VASTUTUS

Jumal andis aru — andis ammendava vastuse, mille lõpptulemuseks on kogu universumi elanikkonna veendumus Jumala ja Tema valitsemispõhimõtete õiglusest. Imetlusega mõtlen ma tõsiasi: Jumalal oli vabadus vältida Kolgata surmaõudust, ja siiski lõi Ta meid vabaks.

Jumal soovib, et me mõistaksime õigesti tõelise vabaduse kõiki tahke. Rm 14, 7: «Sest keegi meist ei ela iseenesele ja keegi meist ei sure iseenesele.» Meie vabadus ei ole selleks, et suhtuda kõigesse ja kõigisse kui «mõisa kõide».

Meil on vastutus ühise elukeskkonna eest. Paraku rikutakse ära terved piirkonnad ning me kõik maitseme sellise «vabaduse» vilju. Piibel ei jäta nimetamata vastutust. Ilm 11, 18: «Ja tulnud on aeg mõista kohut... ja hävitada need, kes hävitavad maad.»

Meil on vastutus iseenda hea seisukorra eest. «Või te ei tea, et teie ihu on teie sees oleva Püha Vaimu tempel, kelle te olete saanud Jumalalt, ja et te ei ole iseeneste omad? Sest te olete kalli hinnaga ostetud. Austage siis Jumalat oma ihus!» 1. Kr 6, 19. 20. Saatan taotleb iga hinna eest, et inimene tarvitsaks oma vabadust iseenda

nud neile võimaldada.

Meil on vastutus oma laste eest, erilise õnnistuse eest, mida Jumal on inimesele andnud. Piibli teises käsus, milles Jumal keelab ebajumalate ja kujude kummardamise, on omalaadne põhjendus: «Sa ei tohi neid kummardada ega neid teenida, sest mina, Jehoova, sinu Jumal, olen püha vihaga Jumal, kes vanemate süü nuhtleb laste kätte kolmanda ja neljanda põlvni neile, kes mind vihkavad, aga kes heldust osutab tuhandele neile, kes mind armastavad ja mu käs-

**INIMESE PEAMINE HOOL, TA KÕRGEIM
EESMÄRK, TA AINUS ÕNN SIIN JA IGA-
VIKUS ON END ÜLE ANDA TÜHJA RIIS-
TANA, MILLESSE JUMAL VÕIB ASUDA JA
MILLES TA VÕIB ILMUTADA OMA AU JA
HEADUST.**

11.—18. august — OHVRINÄDAL

18. august — USTAVUSE PÄEV

«Miska peaksin ma tulema Jehoova ette, kummardama kõrge Jumala ette? Kas pean tulema ta ette põletusohvritega...? Ons Jehooval hea meel tuhandeist jäärdest, kümneist tuhandeist õlijõgedest?

Tema on annud sulle teada, inimene, mis hea on! Ja mida nõuab Jehoova sinult muud, kui et sa teeksid, mis on õige, armastaksid osadust ja käiksid hoolsasti ühes oma Jumalaga? Too Jumalale ohvriks tänu ja tasu Kõigekõrgemale oma töötused!

Tema on su kiitus ja Tema on su Jümal.»

Mik 6, 6-8; Ps 50, 14; 5 Ms 10, 21

Alljärgnevalt KIMBUKE SÜDAMEMÖTTEID JA -TÄNU KAASLASTELT ME KÕRVAL — nii lihtsad ja erinevad nagu me keegi oleme.

Issand, mu Karjane, Kaitsja ja Päästja, lootuses Sinule seisma ma jään.

Jäägu see ühendus alati kestma, kuni Sind pilvedel tulemas näen!

Olgu mul südames rõõmu ja indu, käia et' võin siinses pimedas öös.

Vaimu mul valgusta, erguta jõudu, et võiksin väarikas olla Su töös.

ÜLO MAARING

Sinu peos on päikesetõusud.
Sinu käes on loojangulõõsk.
Sinu peos on pilvede paisud.
Sina süütad tähed ka öös.

Sinu peos mu tilluke värelev elu.
Sinu peos mu õhtu- ja hommikutund.
Sinu käes jagada rõõmu ja valu.
Sina õnnistad viimsetki und.

AIVAR VAHTER

Ma ehitasin oma rumalais poisikeseunelmais.
Ma ehitasin tohutuid losse eimillestki aru andmata sellest, et kõigel, mis püsti peab seisma, peab olema toetuspind.
Ja siis, kui eimillestki lossid eimillelgi hakkasid valmis mul saama, siis purunesid nad pihuks ja põrmuks, eimillestki, sest ma ei teadnud, et puudu on toetuspind!

Siis sulgesin kõrvad, et mitte kuulda kohutavat vaikust mu ümber, ja silmad, et mitte näha põhjatut pimedust eel,

Tahtsin sulgeda tundedki selleks, et mitte tunda, mis ümber,

kuid ma ei jõudnud veel!
Ta tuli, ja pimedusest sai valgus;
Ta tuli, ja kõnekaks muutus mus vaikus,
Ta tuli mu ellu, mu Jeesus.

MATI AALOE

Vaikselt metsa vahel kõnnin
pehme sambla pääl.
Ümberringi kõrged männid,
üksik linnuhääl.

Pehme vaikne tuulesabin
männiladvikus.
Lendva linnu tiivaplagin
võsapadrikus.

Kuskilt vindi lauluviis
kostab mulle kõrvu.
Pihkudesse nopin siit
metsalilli õrnu.

ARDI TEDREKIN

Suur Looja, Sinu kaunist kätetööd
ma imetlen nüüd hämarduval rannal,
kui silmapiiril hõõguv ehavöö
veel laineetele purpursära annab...

Ju kustub eha. Saabuv pimedus
õõtaeva tikib miljon tähesilma.
Ja nende vaikne vilkuv helendus
loob aimeid Sinu kaugest, kaunist ilmast.

Suurt vaikust, rahu tunnen südames
ja tänu sosistavad minu huuled.
Täis hardust seisan Sinu palge ees —
Su õnnistust mul toovad õhtutuuled...

AINO ORMUS

Olavi Rouhe

4. ARUANNE JEESSUSE USUST

(Algus «Meie ajas» nr. 1 (7))

Jeesust nimetatakse ristiusu rajajaks ja see on nii. Kuid kuna Jeesus on Issand, kes on olnud juba enne Aabrahami ja kelle kaudu kogu maailm on saanud alguse, siis on ka kristlik kogudus saanud tegelikult alguse juba enne nelipühi. Piibel tunnistab, et see just nii on.

«Mõttele oma kogudusele, mille sa vanasti oled enesele asutanud.» (Ps 74, 2) lauldi koguduse jumalateenistustel juba kaua enne meie ajaarvamise algust. Kõne all oli muidugi Vana Seaduse aegne kogudus, mis ometi oli «Jehoova kogudus» (4. Ms 27, 17) ehk Kristuse kogudus (vrd. 1. Kr 10, 4).

Nelipühapäeva jutluses viitas Peetrus töotusele, mille kohaselt «igauks, kes hüüab appi Issanda nime, pääseb» (Ap 2, 21). Meenutagem siinkohal seda, mida kõneldakse Piibli avalehekülgedel esimese inimperekonna keskel loitnud usust töötatud Kristusesse: «Sel ajal hakati Jehoova nime appi hüüdma» (1. Ms 4, 26).

Jeesuse olemuse saladuse sügavat tundmist väljendab tunnustatud vaimuliku kirjaniku alljärgnev tekstilõik:

«Jumala töö on kõigil aegadel ühesugune, kuigi on olemas eri arenguastmed ja Tema väe erinevad esinemisvormid, mis sobivad täitma erinevatel ajastutel elavate inimeste erinevaid vajadusi. Esimesest evangeeliumi kandvast töotusest alates — läbi patriarhaalse ja Juuda rahva ajastu kuni tänapäevani — on Jumal järk-järgult avanud oma lunastusplaani eesmärgid. Juutide riituskäskude ja tseremooniate sümbolika kaudu esitatud Päästja on seesama, kellest kõnelevad evangeeliumid... Tema, kes kuulutas Siinailt käsuõpetuse ja andis Moosesele korraldused ohvriteenistussüsteemi kohta, on seesama, kes kõneles Mäejutluse. Jumala armastuse suured põhimõtted, mida Tema nimetas käsuõpetuse ja prohvetite aluseks, on ainult selle põhimõtte kordamine, mida Ta oli kõnelnud Moosese kaudu heebrealastele: «Kuule, Iisrael! Jehoova, meie Jumal Jehoova, on ainus! Armasta Jehoovat, oma Jumalat, kõigest oma südamest ja kõigest oma hingest ja kõigest oma väest!» (5 Ms 6, 4, 5). «Armasta oma ligimest nagu iseennast!» (3 Ms 19, 18). Opetaja on kummalgi ajastul seesama. Jumala nõudmised on samad. Sest kõik lähtub Temast, kelle «juures ei ole muutust ega vahetuste varju» (Jk 1, 17).» («Patriarhid ja prohvetid», lk 373)

(Järgneb)

Miks on Piiblis keelatud verd süüa

Tervishoiunõuanded ulatuvad tagasi 6000 aastat. Kaasaegsete uurimistulemuste põhjal võib öelda, et nende nõuete eiramine on üheks peamiseks põhjuseks, miks meil on nii palju häda ja haigusi. On huvitav lugeda, kuidas praegune progressiivne teadus on tervishoiu valdas tunnistanud sügavalt põhjendatuks kõik Piibli tõesed ja nõuanded, mille järgimine nõudis siiani mõneit inimeselt ainult usku.

«Üle astuda inimkeha tegevust reguleerivatest seadustest on samamoodi patt, nagu üleastumine kümnest käsustki... Jumal on nii moraaliseaduste kui loodusseaduste autor. Tema seadused on kirjutatud Tema enda sõrmega igale inimese närville, lihasele, talle usaldatud võimele.

Kõik funktsioneerib inimorganismis targasti, imeväärselt. Jumal on töötanud hoida seda imepäraselt masinat

tervise juures, kui inimene omalt poolt kuuletub Tema seadustele ning teeb Temaga kaastööd...

Need, kes astuvad üle Jumala seadustest oma keha suhtes, on kalduvad astuma üle ka Siinail Jumala häälega antud seadustest.» /E. G. White, «Nõuandeid toitumise kohta»/

Kui Jumal oli loonud esimese inimpaari, andis Ta neile ka teadmised tervislike toidu kohta. Loeme selle lihtsa juhendi 1. Ms 1, 29: «Ja Jumal ütles: Vaata, mina annan teile kõik seemet kandvad taimed kogu maal, ja kõik puud, mis kannavad vilja, milles nende seeme on; need olgu teile roaks.» See puhas taimetoit sisaldas kõike, mida inimene vajab ning tagas parimad vaimesed võimed, tervise ja tööjõu. Inimese eluiga oli tõepoolest väga pikk.

Ent 1656 aastat hiljem, kui maa oli veeuputuse järgselt laastatud, lubas Jumal tarvitada toiduks ka inimese tervise seisukohalt sobivamate (Piibli terminina «puhaste») loomade liha (vt. 3. Ms 11 ptk.), kuid mitte nende verd. 3. Ms 7, 26: «Ja te ei tohi üldse mitte süüa verd, kus te ka iganes elate, ei linnust ega lojusest!» 3. Ms 17, 14: «Sest kõige liha hing on tema hinge sisaldav veri... Te ei tohi süüa mitte ühegi liha verd, sest liha hingeks on ta veri.»

Jumal ei ole keelanud inimesele midagi, mis on talle hea. Tema, kes on inimese loonud ja talle alati parimat soovib, teab, miks üks või teine asi ei ole inimesele heaks. Meil on tarvis seda uskuda.

«Liha hing on veres.» Organismi kõikide kudede, iga raku elutegevus — gaasivahetus, toitumine — toimub vere vahendusel. Kuigi tollasele inimesele ei olnud inimkeha füsioloogia sellisel määral tuttav nagu tänapäeva teadlasele, mõistis ta ometi, et veri on tihedalt seotud eluga. Kui voolab välja veri, lakkab ka elu, kuigi organid ja elutähtsad tsentrumid on korras.

Vana Testamendi päevil omas veri väga tähtsat osa ka tseremoniaalses teenistuses — ohvriloomala valatud veri sümboliseeris Kristuse verd, Jumala Poja hindamatut elu, mille Ta ohverdas inimkonnale. See on ainus pääsemislootus igale inimesele.

Veres mobiliseeruvad organismi kaitsejõud ning toimub võitlus sissetunginud bakterite, viiruste ja teiste haigusetekitajate vastu. Laborite mitmesugustes menetlustes, verekülvides leitakse need tõestavald mikroorganismid. Vere kaudu levivad haigused.

Veri ei ole antud inimesele toiduks; ta ei ole selleks tervislik ega sobiv.

In memoriam

«Sellepärast olge teiegi valmis, et Inimese Poeg tuleb tunnil, mil te ei arva!» Mt 24, 44.

Selle sügavamõttelise teksti lugemisega oma hommikvalvekalendrist alustasid lehekuu esimest päeva adventusklikud Eestis. Lugejate hulgas oli ka pastor-emeeritus Endel-Gottfried Daniel. Loetud tekst näis talle niivõrd olulisena, et sundis vastava koha juurde kalendrisse tärnikest tegema ja juurde kirjutama üleskutset: «Olge valmis!»

Valmisolekust kohtuda Jeesuse Kristusega oli Endel Daniel oma elu kestel jutlustanud paljudele inimestele. Sel päikeselisel kevadpäeval ootas elu valmisolekut temalt eneselt, sest õhtu hakul tuli ootamatult minna manalateed.

E.-G. Daniel sündis ja kasvas pastori perekonnas. Tema isa Jaan Daniel oli Eesti adventusklike seas tuntud kui «armastuse jutlustaja». Armastust Jumala ja kaasinimeste vastu õpetas ta ka oma lastele. Isa südamesoov oli, et vanem poeg Endel jätkaks tema elutööd. See soov täitus 1966. aastal, mil Endel Daniel kutsuti vaimulikuna tööle Paide SP Adventistide Kogudusse. Järgnes jutlustajatöö Põltsamaa ja Viljandi adventkogudustes ning enne teenituid puhkust Tallinna adventkoguduses. Viimased eluaastad veetis ta

Pärnus, olles nõu ja jõuga toeks kõigile, kes abi pärast tema poole pöördusid.

Endel-Gottfried Daniel sängitati mulda 6. mail Tallinnas Rahumäe kalmistule. Huvastijätul lahkunuga jäid kõlama lootusrikkad sõnad Iiobi raamatust:

«Sest ma tean, et mu Lunastaja elab, ja tema jääb viimsena põrmu peale seisma!»

REIN KALMUS

Lugeja soovib teada

VAIMULIK TÄIUSLIKKUS – ON SEE REAALNE ?

Ristlaskond jaguneb antud küsimuse mõistmisel põhiliselt kahte rühma. Esimene neist on omaks võtnud vaate absoluutsest täiuslikkusest (absoluutne perfektionism). On aga selge, et niisugune nägemus, kuigi väga sarnane Piiblis esitatud käsitlustele, on äärmiselt nõrgal alusel.

Arvestades inimese kaksikolemusega (lihalik, vaimulik), ei ärata õpetus absoluutsest täiuslikkusest eriuist usaldust. Meenutagem, et pöördumisel muutub inimese meelsus, suhe ümbritsevasse, muutub eluhoiak. Mis aga kunagi ei muutu, mis kunagi ei pöördu, on inimese lihalik olemus või «liha» nagu seda piibellikult terminoloogias esineb. Apostel Paulus rõhutab küllaltki ühemõtteliselt, et lihalik olemus on vaimulikuga alati vaenujalal. Need kaks ei saavuta üheski küsimuses kokkulepet. Teame sedagi, et kiusatused ja Jumala plaanidega kooskõlastamatud soovid tekivad samuti lihas. Apostel Paulus sõnas: «Ma talitsen oma ihu ja teen selle oma orjaks, et ma muile jutlust öeldes ise kõlvatuks ei saaks» 1. Kr 9, 27.

Niikaua, kui meid seob patune olemus, «liha», ei saa keegi absoluutsest täiuslikkusest rääkida. Kui soovime olla realistid, siis saab kõnelda vaid suhtelisest täiuslikkusest (relatiivne perfektionism). Tundub, et ka selles esineb nõrku külgi. Näiteks, kui me kogeme oma jõuetust Jumala kätte täiuslikult täita, tekib paljude arvates olukord, kus patustamine näib olevat õigustatav. See pole

aga mingi lahendus. Kui Jeesus ütles abielu rikkunud naisele: mine, ja ära tee enam pattu, siis pidas Ta käsu täitmist täiesti reaalseks. Mõtetu oleks inimesele soovitada midagi sellist, mis asetseks väljaspool tema võimaluste piire.

Võibolla aitab vastusele lähemale see, kui meile saab selgeks sõnade «patuta» ja «patustamata» erinevus. Täpiliselt kiputakse neid mõisteid samastama, kuigi nende tähendus on, vähemalt kristluses küll, erinev. Patuta elamine tuleb kõne alla alles siis, kui inimese patune liha Kristuse taastulemisel muudetakse. Patustamata on aga võimalik elada juba selles elus. Apostel Johannes kirjutab: «Kui me ütleme, et meis ei ole pattu, siis me petame iseendid ja tõde ei ole meis» 1. Jh 1, 8. Tekst viitab niisiis inimeses peituvale «pärispatule» (kristluses kasutatav terminoloogia). Igaüks, kes väidab, et temas ei ole pattu, eitab seega ka pärispatu olemasolu. Samas ei tohi aga mõelda nii, et Johannes annab loa patustamiseks. See, et olemise suutnud eile-täna patu võita ja elada patustamata, ei viita veel üldsegi mitte patuse olemuse puudumisele. Meil on patune olemus, mis esimesel sobival võimalusel eluõigust nõuab, kui me seda vaid lubame.

Lõpetagem siis võitlus patuga, mis on seni toimunud horisontaalses dimensioonis ning astugem ellu n.-õ. vertikaalsete suhetega, ellu, mida iseloomustab isiklik vahekord Jumalaga, igapäevane suhtlemine Temaga, kelle väes üksi on võimalik elada patustamata.

AARNE KRIISK

Kirju teie ettepanekute, küsimuste ja sooviga tellida «Meie Aega» ootame toimetuse aadressil — 202 400 Tartu, Linda 9.

Parandame «Meie Ajas» nr. 3(9) ilmnenuid vea: Narva SP Adventistide Koguduse aadress on Fedjuninski 1.

Väljaandja: SP Adventistide Eesti Liit

TOIMETAJA: MALL VAHTRAMÄE

TOIMETUS: 202 400 TARTU, LINDA 9, TEL. 2 84 43.

Trükiarv 14 000
Hind 30 kop.

Trükitud trükikojas «Täht»
Võru, 202 710. Tell 2105.

